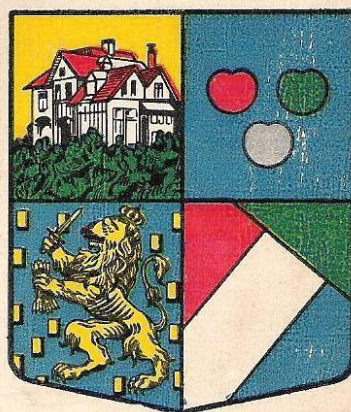

KOPJE

BLOEMENDAAL

NON SCOLAE SED VITAE DISCIMUS

1906 - 1931

'T KOPJE
BLOEMENDAAL

1906 ~ 1931

NA VIJFENTWINTIG JAREN.

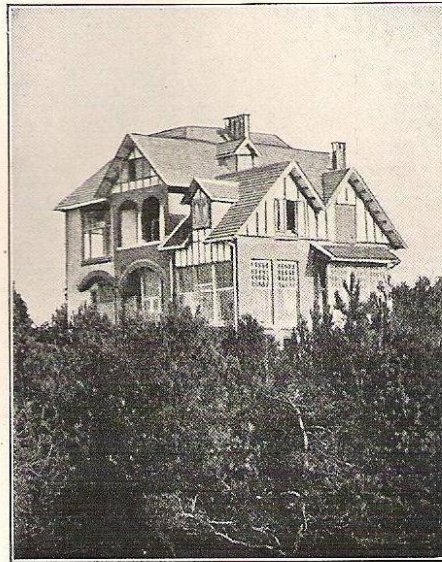
Het is nu 25 jaar geleden, dat op den 2en September de eerste interne leerling „t Kopje” betrad, den volgenden dag gevolgd door tien andere. En daarmee was het eerste wakkere elftal internen compleet! Wat waren zij en hun ouders en de beide directrices: Mejuffrouw F. M. Kunst en Mejuffrouw A. Gratama onder den indruk van de prachtige omgeving van „t Kopje”: het wijde duin- en zeegezicht uit het huis en den heerlijken met dennengeur vervulden tuin.

De lessen, waaraan twee externen deelnamen, werden aanvankelijk op „t Kopje” gegeven, zelfs zeer modern en zeer ideaal menigmaal in den tuin, want dat geheele najaar was van een zeldzame schoonheid. Het geringe aantal leerlingen, even groot als het aantal leeraressen, gaf aan de school het karakter van een groot gezin, waaruit een vertrouwelijke omgang tusschen directrices, leeraressen en meisjes geboren werd, die altijd een der sieraden van „t Kopje” gebleven is.

Wat waren ze allen samen jong! Een der twee externen, die voor 't eerst op „t Kopje” kwam, vroeg aan een leerares, die zij op de trap ontmoette: „Zeg, in welke klas zit jij?” Me-

juffrouw ten Bruggencate — want zij was die leerares — zal zich dit voorval nog wel herinneren; zij, de eenige, die al de vijfentwintig jaren van 't Kopjesbestaan heeft meegemaakt en die met groote liefde en toewijding in alle omstandigheden den bloei der school heeft bevorderd. Ook de naam „Miss Ten” dateert uit dien eersten tijd.

Maar zoo zonnig als de school begon, zoo plotseling en donker betrok de hemel boven haar. Na drie weken overleed Mejuffrouw Kunst, de oprichtster en hoofddirectrice van de school. Het was met groote aarzeling, dat Mejuffrouw Gratama, die zich eigenlijk niet voor deze taak berekend achtte, voorloopig alleen de leiding op zich nam. Maar in haar vast vertrouwen, dat God haar in deze moei-

't Kopje.

Mevrouw A. de Haan—Gratama.

lijke omstandigheden de noodige kracht zou geven, werd zij niet beschaamd. Ook de trouwe hulp van Mejuffrouw Düllmann, in dit voorjaar helaas overleden, van de andere leeraressen en vooral de bijzonder te waardeeren houding van de meisjes leidden den geest van „t Kopje” terstond in goede banen.

Aanvankelijk was natuurlijk het internaat hoofdzaak en konden de grondslagen door directrices en meisjes samen besproken en vastgesteld worden. En het is altijd de eer van de Kopjesmeisjes gebleven, dat zij zelf trouw de handhielden aan wat eenmaal gezamenlijk was vastgesteld. In dit opzicht heeft het internaat steeds

een grooten invloed ten goede op de dagschool uitgeoefend óók, toen deze van 13 tot 110 leerlingen was aangegroeid. Het wederzijdsch vertrouwen en de gezellige omgang van directrices en leerlingen heeft den geest van „t Kopje” bepaald, óók het medezeggenschap der leerlingen en het daardoor gewekte gevoel van verantwoordelijkheid, droeg er toe bij om te komen tot het gemeenschappelijk verlangen van: geen knoeierijen op school, geen misbruik maken van vertrouwen, geen klachten onder elkaar, maar een eerlijk bespreken van deze; geen overheersching van enkelen, maar een sterk gevoel van saamenhoorigheid. Natuurlijk werd hier ook wel eens tegen gezondigd, maar de zuivere geest van „t Kopje”, leidde alles toch weer in goede banen.

In den loop van 't eerste jaar kwamen er een paar dagleerlingen bij; voor den volgende cursus waren verscheiden internen aangegeven, waardoor alle kamers noodig zouden zijn en de dagschool niet op „t Kopje” kon blijven. In Mei 1907 verhuisde ze naar 't dorp, naar 't huis, waar nu Holland's groote dichteres: Henriëtte Roland Holst—van der Schalk, woont.

De zorg voor de school werd opgedragen

Mej. H. J. M. A. Barger.

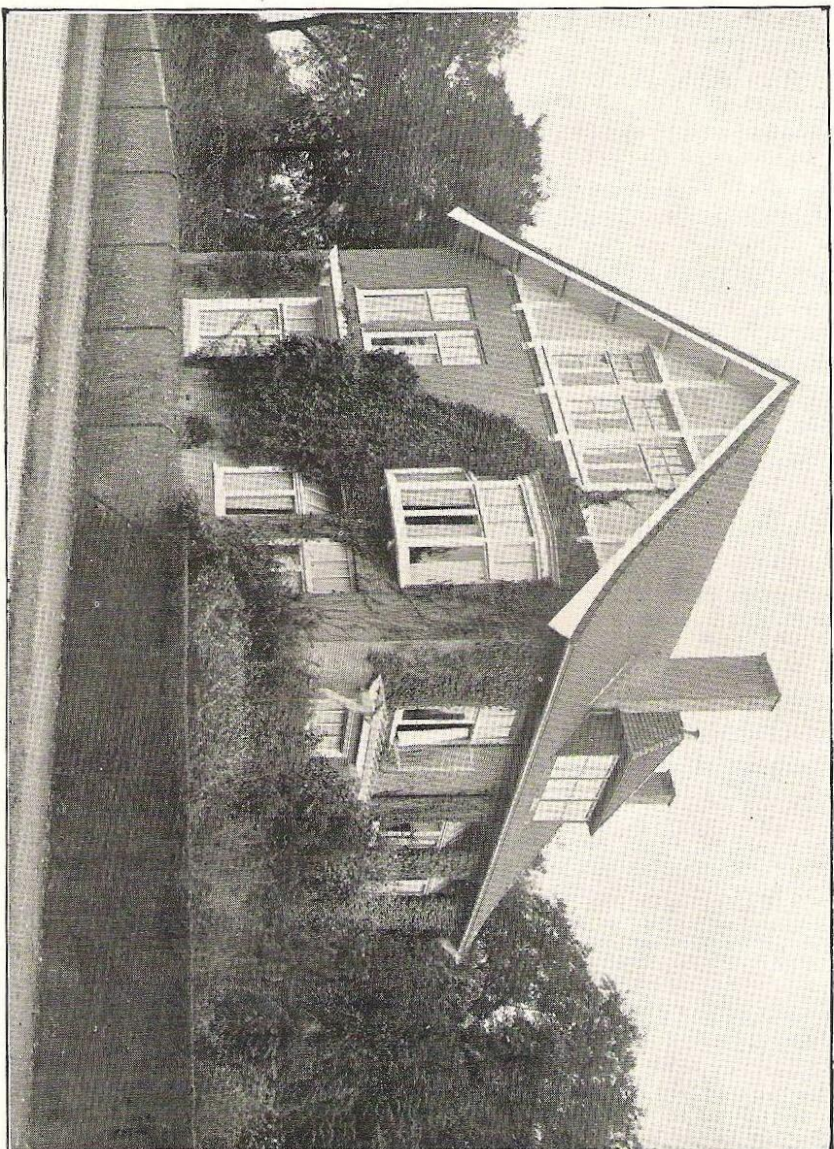

Men groeit uit 't schoolgebouw „Overbosch”.

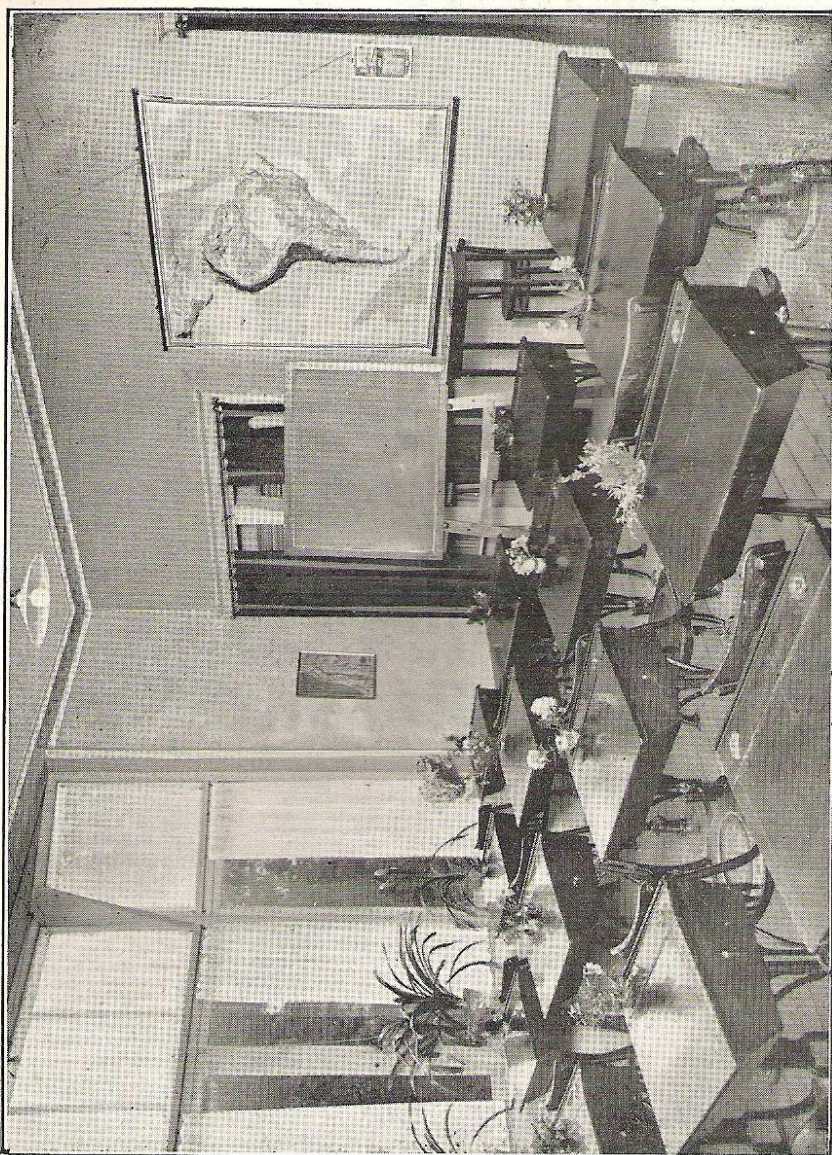
aan iemand, die alle leerlingen en oudleerlingen kennen en waardeeren, daar zij voor de school altijd met al haar krachten en haar geheele hart heeft gewerkt. Die persoon is Mejuffrouw de Jong.

Tegen 't einde van den eersten cursus werd Mejuffrouw H. J. M. A. Barger bereid gevonden de ledige plaats van Mejuffrouw Kunst in te nemen. Die keuze is van de allergrootste betekenis geweest voor „'t Kopje”. Niet alleen, dat de beide directrices elkander uitstekend verstonden en daardoor zeer eensgezind waren in hun handelen, „ze vulden elkander ook zoo heel goed aan”, zooals het dikwijls geuite oordeel luidde. Ja, daar zouden staaltjes van te vertellen zijn, als ons dat niet te ver voerde!

Onder leiding der beide directrices nam de school steeds in bloei en namen de leerlingen in aantal toe. Wie kent niet de foto van de oude school, waar de leerlingen letterlijk de ramen uitgroeien? Er moest een eigen gebouw, een echte school komen en deze werd dan ook bij den aanvang van den nieuwen cursus in 1910 ingewijd. Dat gebouw in de Koepellaan was een groote verbetering, door zijn gezonde ligging, zijn ruime en vroolijke lokalen, de goede gelegenheid om in vrije momenten in 't bosch te wandelen; voordeelen, die nog altijd maken, dat de school in de Koepellaan er zoo weinig „schoolsch” uitziet. Er heerschte

Schoolgebouw van 't Kopje, Koepellaan 8.

Schoollokaal

Verbandles van Dr. Brongersma.

een gezellige kameraadschappelijke geest en groote vriendschappen zijn er gesloten; met opgewektheid werd er gewerkt; talrijke tooneelstukjes werden onder leiding der leeraren ingestudeerd voor de jaarlijksche Schoolavondjes.

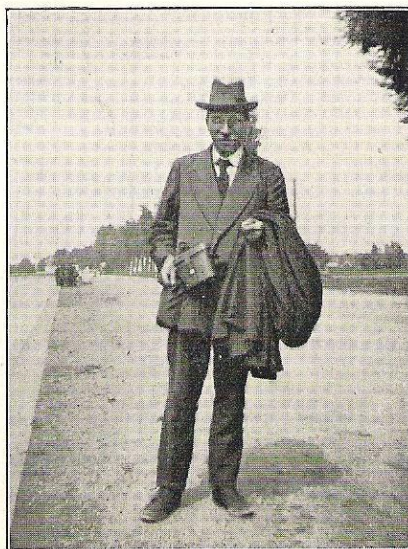
Kort na de oprichting werd Dr.

S. H. Brongersma bereid gevonden aan de meisjes van de hoogste klasse een cursus in gezondheidsleer te geven en ze de handigheid van het verbinden bij te brengen; deze praktische kennis is in ieders leven van veel waarde, en de animo, waarmee de meisjes deze lessen volgen, is wel een bewijs hoezeer het op prijs wordt gesteld, dat de dokter tijd kan vinden om dezen cursus te komen geven.

Nadat de Heer Dr. Jac. P. Thijssse zijn intrede in de school had gedaan, werden de onvergetelijke tochten naar 't Naardermeer en naar Texel ondernomen. Wat al heerlijke herinneringen!

En nu we toch over „Publieke Vermakelijkheden” spreken moet hier ook vermeld worden al de pret die bij elke voorkomende gelegenheid tot uiting kwam onder de levenslustige jonge schare!

Denk nu niet, dat er geen ernst op „'t Kopje” bestond en bestaat; die is er zoowel wat de karaktervorming als wat het leeren betreft. Ook de godsdienstige vorming beschouwen de directrices als een der grootste factoren voor de vorming van het innerlijk leven der meisjes. Behalve de catechisatielessen der predikanten van de kerkelijke gemeenten, waartoe de

Dr. Jac. P. Thijssse.

meisjes behoorren, geeft Mejufrouw Barger menige les. Meermalen is het gebleken, dat de Zondagavondtuurtjes van de vijfde klasse internen met de directrices rijke vruchten hebben gedragen.

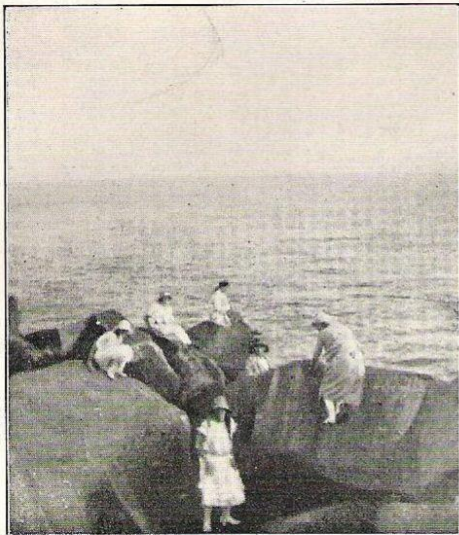
Maar is het niet zóó, dat we bij een jubileum graag met een glimlach aan 't verleden terugdenken? Wijs en verstandig en ernstig maakt het leven den normalen mensch, maar de joligheid zijner jonge jaren, die wil hij graag vasthouden en daarom jubileeren we zoo graag. Daarom wordt hier nog eens herinnerd aan: de pier van IJmuiden, Prinses Juliana's geboorte, verjaardagen en bezoek, de duinwandelingen, 20 Februari, de Bazaars, de geïmproviseerde tooneelspelen op een regenachtige vrije dag, St. Nicolaas en nog veel meer, dat in 't leven van de meisjes groote variatie bracht. Denken we hier ook even aan de Sport: In de eerste plaats mogen we wel noemen het

Nesten zoeken op 't Naardermeer.

heerlijke sleden, zooals men dat alleen van „'t Kopje” kan doen, dan de tochten op de schaats, het korfballen, tennissen en hockeyen, met hun geanimeerde matches vroeger tegen de Godelindeschool, later tegen 't Lyceum van Bussum en 't Amsterdamsch Lyceum, en tegen Rood-Wit, waar we nu de oud-leerlingen in het strijdperk ontmoeten; en laten we onze tennis-matches telkenjare op „'t Kopje” niet vergeten!

We kunnen ook niet nalaten hier te spreken van „de Kopjesband”, het jaarlijksch nieuwsblad van „'t Kopje”, waarvan

Men gaat souperen op de pier van IJmuiden.

De Prinses wordt na Haar bezoek uitgeleide gedaan door de meisjes.

Sleden van „t Kopje”.

de rubriek: „Burgerlijke Stand” letterlijk naar 't heet, door alle oudleerlingen verslonden wordt. En terecht! „'t Kopje” is trotsch op al de jonge vrouwen en moeders, die den bloei van een komend geslacht helpen verzekeren. Maar niet minder trotsch is ze op haar kinderen, die meewerken om het leven van anderen lichter en gelukkiger te maken. Leve de Kopjesband, de reëele, de papieren, maar niet minder de ideëele, de geestelijke, die alle Kopjeskinderen blijft verbinden!

Kopjes Elftal in actie.

Ook de algemeene ontwikkeling wordt niet vergeten: lezingen, concerten, bezoeken aan verschillende inrichtingen en fabrieken enz. En na den oorlog in 1918 de eerste tocht naar Brugge van de vijfde klasse met een der directrices, onder leiding van freule de Brauw, later Mevrouw Patijn, een tocht, die nog jaarlijks wordt ondernomen.

Maar het doel van 't zijn op „'t Kopje”: de meisjes voor te bereiden voor de taak, die haar in de maatschappij zal wachten, wordt

Hockey elftal.

Bezoek aan het geboortehuis van Guido Gezelle.

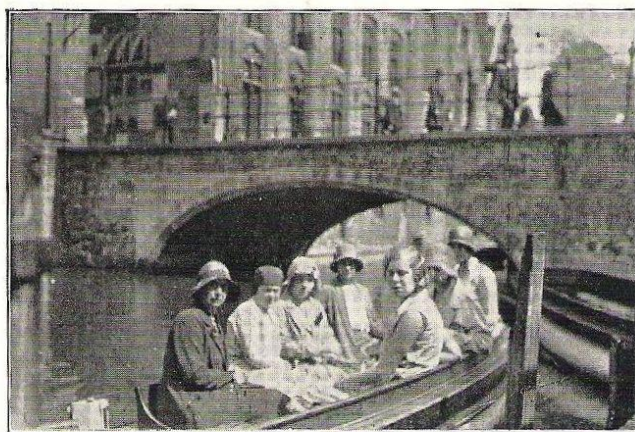
onder dit alles, dat toch maar de franje is, niet vergeten.

Het was voor de directrices een groote grief, dat aan de meisjes, die aan haar zorgen werden toevertrouwd en waarvan vele zulke uitstekende capaciteiten bezaten, daarvan geen bewijs kon worden afgegeven na 't door-

loopen van den vijfjarigen cursus van het Middelbaar Onderwijs op „'t Kopje". Daarom stelden ze een eigen eindexamen in met voor de geslaagden een diploma van enormen omvang met foto's, krulletters en gouden randen. Maar al dat moois kon niet vergoeden het feit, dat dit diploma een wassen neus was en geen rechten waarborgde voor een maatschappelijke positie. Op raad van Prof. Casimir, die sindsdien „'t Kopje" steeds met raad en daad heeft bijgestaan, werd er een Vereeniging van Directrices van M. Sch. voor Meisjes opgericht. Deze vereeniging heeft, in overleg met den Inspecteur van 't M.O., den Heer G. Bolkestein, een algemeen leerprogramma en de eischen voor een eindexamen vastgesteld. Dat eindexamen werd 't eerst aan „'t Kopje" en wordt nu aan de meeste M. S. v. M., afgenomen.

Met het wettelijk eindexamen staat in nauw verband de zoo zeer gewenschte rijkssubsidie, die „'t Kopje" in staat zal stellen geheel te concurreeren met de haar omringende scholen voor M.O.

In 1925 hebben de directrices aan de school verbonden een Litt. Econ.

„Schuitje-varen" door Brugge's grachten.

Afdeeling, zoodoende de meisjes in staat stellend een einddiploma H.B.S. A. te verkrijgen. Dat jaar bracht tevens een groote verandering op „t Kopje”, want op 15 December trad Mej. Gratama in 't huwelijk met Ds. de Haan, predikant te Zwolle, nu emeritus predikant te Bosch en Duin. Een onvergetelijke dag is die zonnige winterdag voor „t Kopje” geworden, niet het minst door de aanwezigheid van zoveel leerlingen en oud-leerlingen. Die dag, die voor Mevrouw de Haan het einde was van een rijke en gelukkige periode van haar leven en het begin van een niet minder rijk en gelukkig bestaan, beteekende voor „t Kopje” een groot verlies. Gelukkig vond Mejuffrouw Barger haar zuster bereid de omvangrijke taak met haar te deelen, zoodat kort daarna de ledige plaats werd ingenomen door Mej. H. Barger.

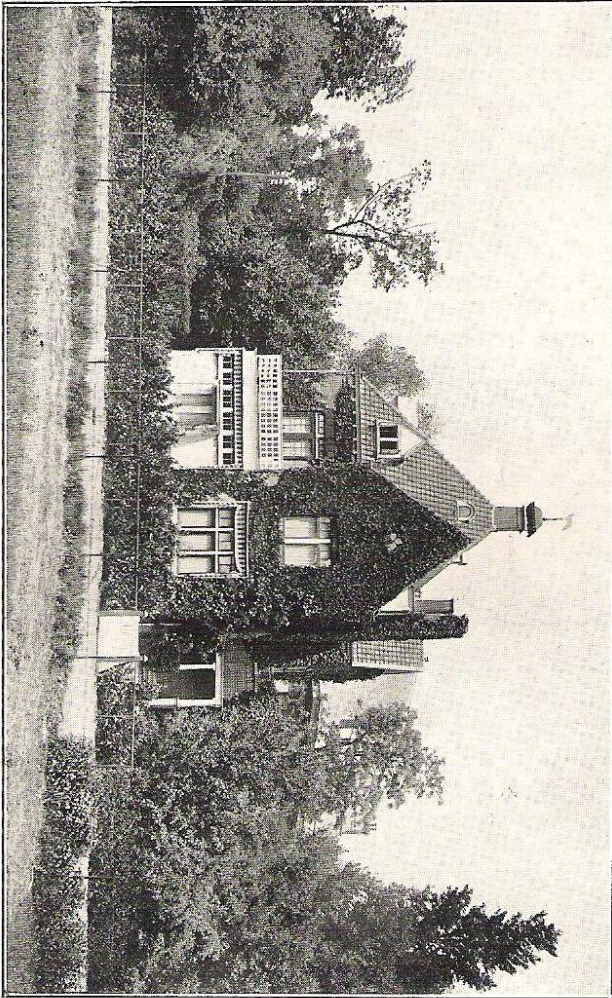
Mej. H. Barger.

Hartelijk was de ontvangst door haar zuster, de leeraressen en de leerlingen, zoodat zij zich spoedig thuis voelde in deze nieuwe omgeving.

In „de Kopjesband” van dat jaar lezen we het volgend verslag van haar komst:

DE KOMST VAN MEJ. H. BARGER.

Maandag 1 Maart 1926 deed Mej. H. Barger haar intrede op „t Kopje”. Een van de lokalen was voor deze gelegenheid feestelijk met groen en bloemen versierd. Vol spanning wachtte de heele school daar om half elf haar komst af. Daar hoorden wij 't getoeter van de auto, waarin een van de meisjes de dames van „t Kopje” was gaan halen, en daar kwamen de beide dames Barger binnen, voorafgegaan door een leerlinge van de eerste klasse. De dames namen plaats op twee stoelen, die in 't midden waren klaargezet en de nieuwe directrice nam een bloemenhulde in ontvangst. Een vroolijk welkomstlied gemaakt door Mej. Blocker deed de school daveren. Hierop sprak Mej. Kooyker namens de docenten ook enkele hartelijke welkomstwoorden. Toen richtte haar zuster eenige hartelijke woorden tot haar en deed vervolgens een beroep op alle leerlingen om 't Mej. Barger zoo makkelijk mogelijk te maken, zoodat ze zich hier gauw heelemaal thuis zou voelen. Vol spanning werd het antwoord van

t Lage Kopje.

Mej. Barger afgewacht. Op bijzonder sympathieke wijze heeft zij ons toegesproken, waardoor ze reeds vele harten stal. Na 't welkomstlied nogmaals gezongen te hebben gingen we uiteen.

Donderdag 14 Mrt. vond op „'t Kopje” een feestavond plaats ter eere van Mej. Barger. Veel moois en fraais hebben wij gezien. Met de hulp

van verschillende leeraressen werden er weer aardige stukjes vertoond. De avond werd onderbroken door een bezoek van een deputatie van Leidsche studenten, die Mej. Barger ieder met een tuil en samen met een taart kwamen huldigen, wat ook de stemming verhoogde. Om twaalf uur gingen wij zeer voldaan naar bed.

Hoewel het Mej. Barger veel zal hebben gekost, om van het Lyceum in Bussum te scheiden, hebben wij 't gevoel, dat ze zich geheel aan haar nieuwen werkkring heeft gehecht. Wij hopen, dat zij met haar zuster samen nog jaren lang Directrices van „'t Kopje” mogen zijn.

Eerste groep geslaagden H.B.S. A. met examinatoren en de Gecommitteerden: Prof. Mr. F. de Vries, Jhr. F. Teding van Berkhout, Prof. Dr. A. A. van Schelven en Prof. Dr. A. W. de Groot.

In Juni 1928 beleefde 't Kopje weer een glorie dag, toen werd het eerste eindexamen van de litterair-economische afdeeling afgenomen, en aan de zeven leerlingen van die afdeeling konden diploma's worden uitgereikt. Sedert dien worden elk jaar aan „'t Kopje” twee soorten eindexamens afgenomen: H.B.S.-A. en M.S.v.M.

In Februari van datzelfde jaar hadden de directrices eenige heeren bereid gevonden als Bestuursleden van de school op te treden, en heel blij waren ze dat ook Mevrouw de Haan, een vader en een moeder van een tegenwoordige leerling en twee oud-leerlin-

Mej. H. M. J. A. de Haan

lingen wilden toetreden, zoodat het Bestuur zich als volgt samenstelde:

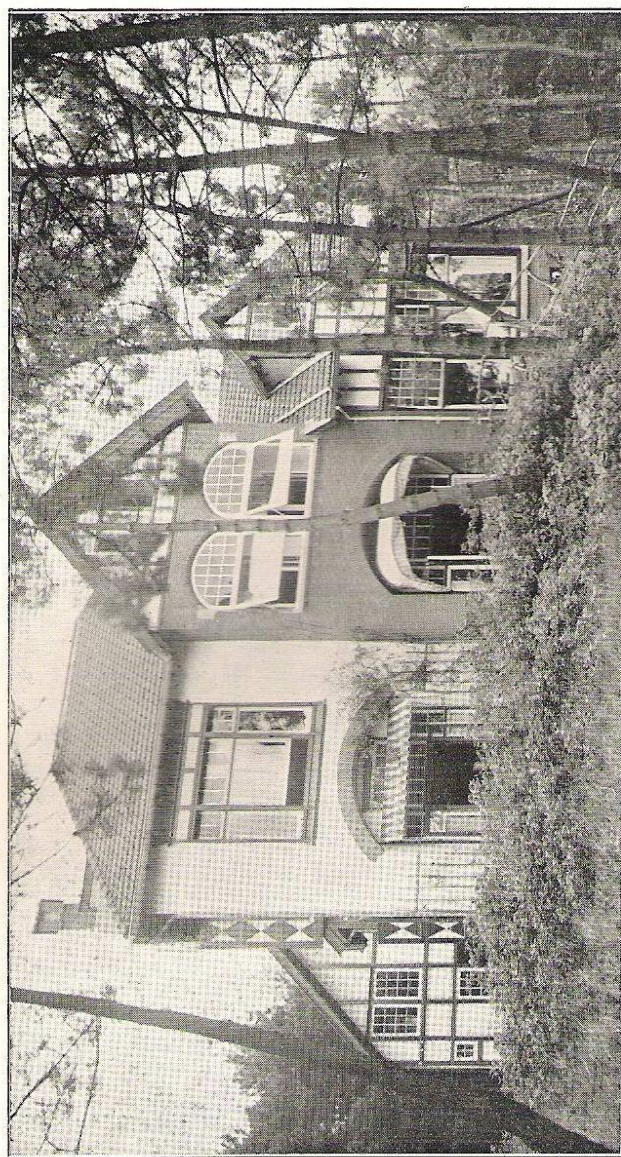
Prof. R. Casimir, Voorzitter,
Mr. J. Bierens de Haan, Secretaris,
Prof. Mr. P. A. J. Losecaat Vermeer, Penningmeester,
Prof. Dr. A. D. Fokker,
Mevrouw A. de Haan—Gratama,
Mevrouw C. van Hasselt—Haitsma Mulier,
E. H. Krelage,
Mevrouw H. Knappert—Philips,
Mevrouw M. Six van Wimmenum—Repelaer.

Het aantal aanvragen voor het internaat „t Kopje” was steeds te groot, waarom besloten werd tijdelijk een tweede internaat te openen aan den voet van „t Kopje” gelegen en „t Lage Kopje” genoemd. Mej. H. M. J. A. de Haan werd bereid gevonden de leiding van dat internaat op zich te nemen. Nu de tijdsomstandigheden meebrengen, dat er niet zoo'n behoefte bestaat aan een internaat voor meisjes, zal „t Lage Kopje” eind Juli gesloten worden.

Al zijn er dus ook in „t Kopjes”-bestaan afwisselend tijden van zonnenschijn en somberheid, moedig gaan we de toekomst tegen, vertrouwend, dat die ook voor „t Kopje” veel goeds brengen zal.

Soupeeren in de tuin op een warme zomeravond.

Voorzijde van 't Internaat „t Kopje“.

MEJ. G. C. KOOYKER † 1929

Voor alle oudjes is de naam Mejuffrouw Kooyker onafscheidelijk verbonden aan de herinnering van hun Kopjestijd. In het afgelopen jaar moesten we haar verliezen na een lange worsteling met een ziekte, die tenslotte ongeneeslijk bleek te zijn. Al een tijd lang scheen zij zich niet goed te hebben gevoeld, met pijn had zij te kampen — maar wie had dat gemerkt? Juffrouw Kooykertje en „opgewektheid” waren twee onafscheidelijke begrippen. Tenslotte moest er ingegrepen worden en op 21 Februari van het vorig jaar onderging Mej. Kooyker een operatie, die alle kans gaf op volledig herstel. Iedereen verheugde zich, toen na de Paaschvacantie haar vriendelijk gezicht weer in den schoolkring verscheen en zij weer enkele lessen mocht geven. Toch is van toen af aan het tobben en de strijd begonnen. School, een paar dagen thuis, weer naar school — pijn — vleugen van herstel — hoop en teleurstelling — het ging op en neer, en toch dacht iedereen, en zij zelf niet 't minst: wij winnen 't wel, 't gaat langzaam aan in de goede richting. Met gebroken arm heeft Mej. Kooyker 't vorig jaar nog eindexamen afgenomen. Met reisplannen en vol hoop ging zij de groote vacantie in. 't Heeft anders moeten zijn. In Arnhem heeft zij zich in 't Diaconessenhuis moeten laten opnemen, waar zij op 8 December 1929 overleden is. Die laatste maanden zijn heel zwaar en smartelijk geweest — zij heeft wel zeer gewaardeerd de vele bewijzen van aanhankelijkheid en deelneming, die zij ook van vele oudjes toen mocht ontvangen.

Mej. G. C. Kooyker.

Op Maandag 9 December riep Mejuffrouw Barger de heele school bij elkaar om het overlijden mee te delen en Mejuffrouw Kooyker te herdenken. „In de twintig jaar, dat Mej. Kooyker aan „'t Kopje” verbonden is geweest”, zei Mej. B., „hebben de meisjes niet alleen van haar heerlijke lessen genoten — Mej. Kooyker gaf veel meer: ze leefde voor de school. Met haar heele persoonlijkheid gaf ze zich aan de kinderen en ieder had een plaatsje in haar hart. Haar moederlijke hartelijkheid zullen we heel erg missen. Maar onder dat gemis blijft toch het gevoel van dankbaarheid, dat we haar zooveel jaren gehad hebben.”

Op Donderdag 12 December volgde toen de crematie op Westerveld. De school was dien dag gesloten.

Daar op de begraafplaats kwamen allen tezamen, familie, vrienden, leeraressen, kinderen, oudjes, ook „juffrouw Gratama” om haar naar haar laatste rustplaats te brengen. Hoe ontroerend die lange stoet, bijna allemaal jonge gezichten, die langs den zonnigen heuvel op ging naar het Crematorium. Daar, in de plechtige stilte na het orgelspel, sprak Mejuffrouw Barger nog een laatste afscheidsgroet aan de doode. De getrouwheid en de opgewektheid waarmee ze haar taak vervulde, haar hartelijkheid en gezelligheid zullen bij ons altijd in dankbare herinnering blijven.

Juffrouw Kooyker is heen uit ons dagelijksch leven, maar daarom nog niet vergeten. Iets levends bleef in onze harten achter.

K.H.C.

(Overgenomen uit „de Kopjesband” van 1930)

Toen de meisjes werden toegelaten tot de jongensscholen, scheen het een oogenblik alsof het middelbaar onderwijs voor meisjes zou verdwijnen. Dit is niet gebeurd. M.i. terecht. Er moet gelegenheid blijven voor dat bijzondere onderwijs, dat geheel geschikt is voor het meisje op de leeftijd van 12 tot 18 jaar en zich nauw aansluit bij haar bijzondere persoonlijkheid.

Aan die taak heeft 't Kopje voldaan. Kwam men in die school, dan hing daar die geest, die men zoo moeilijk omschrijven kan, en zoo dadelijk voelt. Probeert men het in woorden te zeggen, dan zou ik de geest van 't Kopje aldus willen omschrijven: Een hartelijke geest tusschen de leeraressen en de leerlingen, gepaard met een zuivere instelling van den geest, die de fouten zag. Het was als een groot gezin, waarin men met elkaar samen leefde. Het was niet een school van een bepaalde godsdienstige richting, toch voelde men een godsdienstigen ondertoon. Er werd onderwezen, wat de ziel van het meisje pakt, en wat een beschaafde vrouw in haar later leven noodig zal hebben. Het bleef geen boekenwijsheid wat geleerd werd, maar de kennis versmolt in het gemoedsleven en vond steunpunten in het praktische leven. Er werd ernstig gewerkt, maar boven die ernst glansde geloof in de ideeële zijde van het leven en zij werd zonnig gemaakt door menige vroolijke lach.

De twee directrices, Mej. Gratama en Mej. Barger, zoo verschillend van geestelijke structuur en zulke verschillende persoonlijkheden, openbaarden ons altijd de grootste overeenstemming en schenen elkaar wonderlijk aan te vullen.

Het is wel zeldzaam, dat in dezen tijd een school het een kwart eeuw uithoudt zonder subsidie. Dat bewijst, hoe levenskrachtig haar beginsel, en hoe goed de toepassing er van geweest is.

Thans echter zijn wij in een nieuwe tijd, die nieuwe maatregelen eischt. Mogen de vele vrienden, die 't Kopje zich in een kwart eeuw gemaakt heeft, de handen inéén slaan, om de nieuwe toekomst voor te bereiden.

R. CASIMIR.

DE OUDE GARDE

1906

1931

Mej. C. D. ten Bruggencate.

Onder alle mensen en kinderen, die het zilveren feest van „t Kopje” meevieren is er maar één, die de oprichting meemaakte en nu nog in actieven dienst is en dat is Mejuffrouw ten Bruggencate, of zooals iedereen gezegd heeft en zegt: Miss Ten. Miss Ten is iemand, op wie men rekenen kan, die met haar sterk gevoel van verantwoordelijkheid meezorgt en meedraagt, en van wie men bij alles merkt, dat „t Kopje” haar geheele hart heeft.

Sinds het jaar 1913 zijn we zoo gelukkig Mevrouw Boldingh-Goemans aan onze school als leerkracht te hebben, van wier levendige

Mevr. W. L. Boldingh-Goemans

en boeiende lessen onze hoogste klassen zoo genieten. Zeer waardeeren wij het, dat ze niet-tegenstaande haar grooten kring van vrienden en kennissen zulk een warme belangstelling toont, niet alleen in de leerlingen, maar ook in de oud-leerlingen. „t Kopje” is

Mej. H. Charbon

er trotsch op, dat zij haar groote gaven van verstand en hart in dienst van het onderwijs en de opvoeding van de meisjes wil stellen.

Mejuffrouw Charbon is twintig jaar aan „t Kopje” verbonden geweest, helaas moeten we zeggen geweest, we voelen nog steeds bij alle gelegenheden en onder alle omstandigheden haar hartelijke belangstelling in het lief en leed van „t Kopje”, maar haar grootere werkkring in Haarlem maakte, dat ze haar lessen aan onze school moest opgeven.

ONZE CONCIERGE.

Mej. J. de Jong—Zantbergen

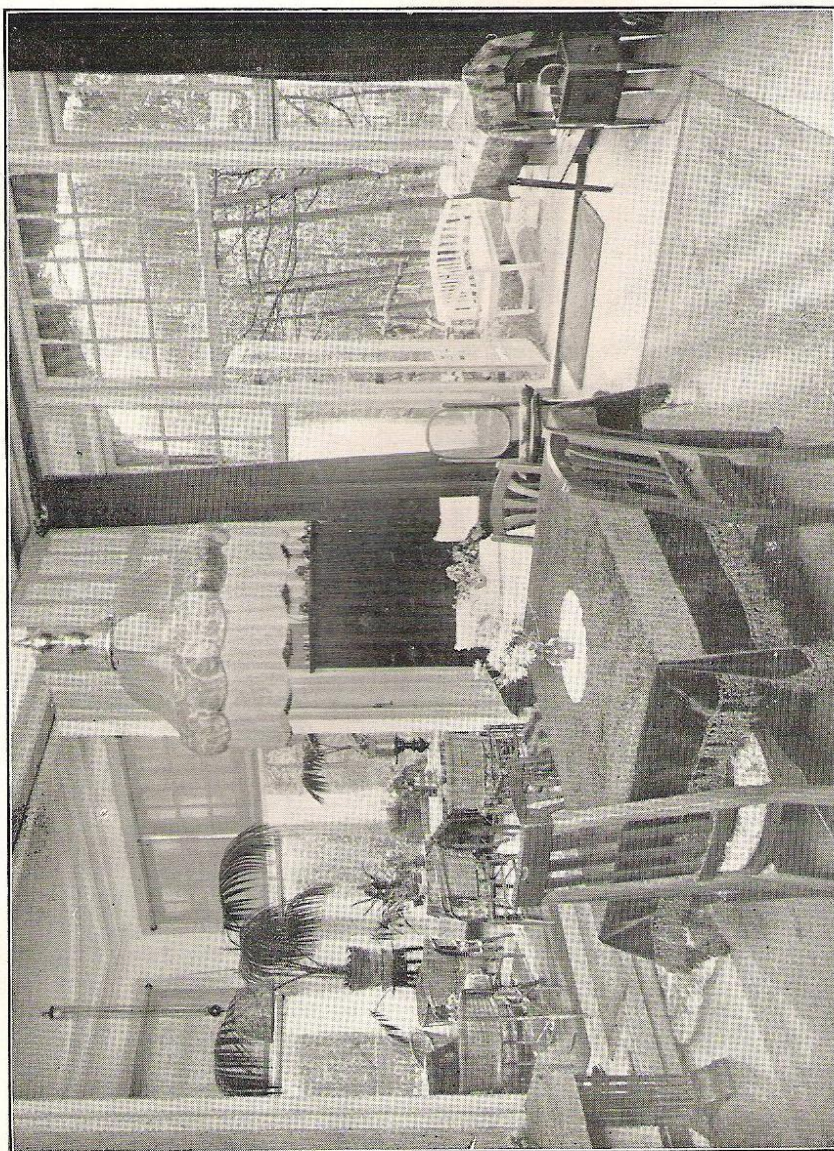
Zoolang „t Kopje” een schoolgebouw gehad heeft, dus van 1 Mei 1907, is Mej. de Jong daar de verzorgster van geweest.

's Winters moeten al vroeg alle kachels nagezien en opgestookt worden om het lekker warm te hebben in alle lokalen, als de school begint.

's Morgens, voordat de deur gesloten wordt, staat Juffrouw de Jong op de uitkijk om een laatkomster nog net in te laten, die dan met een dankbaren blik nog gauw langs haar naar binnen glipt.

Is er inkt op een jurk gemorst, Juffrouw de Jong weet raad.

En zoo zouden we door kunnen gaan, maar laten we alles samenvatten en zeggen: Het onderhoud van het schoolgebouw, de zorg voor menschen en kinderen, het is haar alles ten volle toevertrouwd.

Huiskamer van 't Internaat „t Kopje”

HET KOPJESLIED

Kent gij dat huis in Hollands duin
In Kenhems oud gebied,
Kent gij in 't bosch van Bloemendaal
De school van 't Kopje niet?
Stemt allen, meisjes van het Kopje
Dan in met onzen zang,
Dit lied vol liefde voor het Kopje,
Het Kopje leve lang!

Daar is geen land als Nederland,
Wanneer de Meidoorn bloeit;
Geen strand gelijk het breede strand,
Door Hollands zee bevoeid!
Daar is geen schoonheid als de glansen,
Van Hollands zilvren licht,
Daar is geen uitzicht als van 't Kopje,
Het wijde duingezicht!

Daar zij geen vrouw als Neerlands vrouw
Ontwikkeld en beschaafd,
Geen met zoo'n juist gevoel voor recht,
Zoo'n ruimen blik begaafd!
Zoo onze gaven dan verschillen,
Laat elk naar haar verstand,
Met hart en ziel het goede willen,
Zoo hier als naderhand!
Zoo hier op school, zoo hier op school,
Zoo hier op school als naderhand.

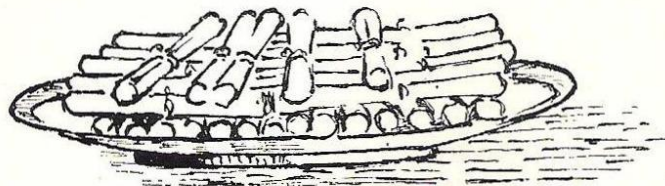
1911.

Jac. E. van der Waals.

DE KOPJESBAND

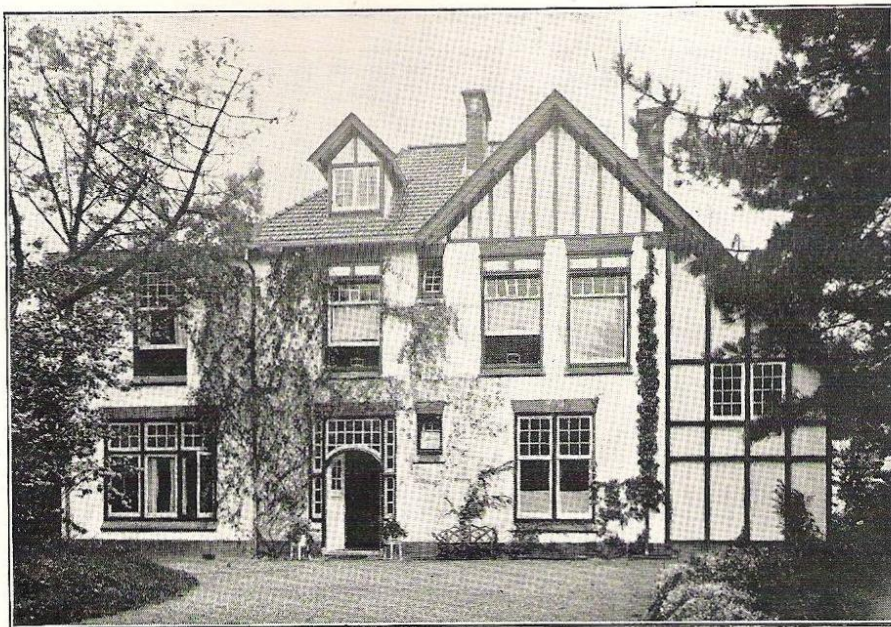
Op het tweede lustrum werden aan het dessert rolletjes, versierd met Kopjeslinten, rondgediend, die bij opening een feestcourant bleken te bevatten; het eerste nummer van „de Kopjesband”, die van 1916 af jaarlijks het Kopjesnieuws aan de oud-leerlingen komt

brengen. Sedert 1923 wordt de Kopjesband ook aan alle oud-externe leerlingen toegezonden.

De rubriek, die het meest gewaardeerd wordt, is de Burgerlijke Stand, dat hooren we van alle kanten. Door de Kopjesband blijft dan ook iedereen op de hoogte van de verandering in het leven en in de gezinnen van tijdgenooten.

En wij hier op „t Kopje” genieten bij het in orde maken van de gedachte, dat het blaadje met blijdschap ontvangen zal worden door zooveelen, vooral door de oudjes, die nu weg zijn en die daardoor weer den band met „t Kopje” en met de groote schare van Kopjesmeisjes voelen.

Achterzijde van 't Internaat „t Kopje”.

'T KOPJESFONDS

Gedurende den cursus 1922—1923 werd overlegd in 't voorjaar een bazaar te houden, zoo mogelijk in den tuin van „'t Kopje”, en het geld, dat er mee „verdiend” zou worden te gebruiken, om geldelijke bijdragen te geven voor verschillende doeleinden, waarvoor bij de Kopjesleerlingen was gebedeld. De bazaar bracht meer op dan verwacht werd, waarom besloten werd een blijvend fonds te stichten.

In „de Kopjesband” van 1923 komt onderstaande brief voor:

Aan de Oudjes,

Onze oorspronkelijke bedoeling is niet geweest een blijvend fonds te stichten, maar eenig geld bijeen te brengen, waaruit we kleine bijdragen zouden kunnen geven voor een goed doel.

Nu de Fancy-fair echter boven verwachting f 1200.— netto heeft opgebracht, zouden we graag een **blijvend fonds**, „'t Kopjesfonds” stichten, dat jaarlijks zal worden aangevuld. De meisjes op „'t Kopje” kunnen natuurlijk wel iets verzinnen, maar geregelde bijdragen zouden heel gewenscht zijn. Daarom heeft de vertrekkende 5e klasse voorgesteld om lid te worden van het fonds voor een jaarlijksche bijdrage (minimum f 1.—) en dit ook te vragen aan de oude Kopjes-meisjes, die er iets voor voelen. Jaarlijks wordt dan rekening en verantwoording gedaan in „de Kopjesband”.

Kijkje op de bazaar in de tuin.

Band, die de bazaar opluisterde.

Uit dit fonds zal dan allereerst betaald worden de druk- en verzendkosten van „de Kopjesband”, die voortaan niet alleen aan de internen zal worden gezonden, maar ook aan alle externen op herhaald verzoek.

Moge dit gemeenschappelijk fonds, waarop ieder contribueerend Kopjesmeisje voor bijzondere gevallen een beroep kan doen, den band tusschen ons allen versterken.

De Kopjesmeisjes.

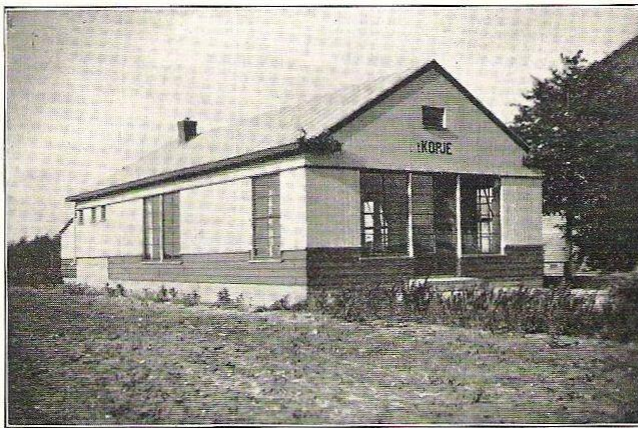
In 1927 was de kas dusdanig uitgeput, dat weer een bazaar gehouden werd, die na aftrek van de onkosten f 1940.— opbracht.

Onze jaarlijksche bijdragen en niet het minst de stichting van de Kleuterschool, maken dat de bodem van de schatkist weer te zien is. Wij meisjes van 't tegenwoordige Kopje maken ons dus op, weer wat tot stijving van de kas te verzinnen.

Zitje bij het tennisveld.

KLEUTERSCHOOL „'T KOPJE”.

De Kleuterschool „'t Kopje” in Drente.

De leerlingen van de Middelb. Meisjesschool „'t Kopje” te Bloemendaal hebben zich er voor gespannen, geldente collecteeren voor het stichten van een Kleuterschool in de Drentsche venen.

Dezer dagen is n.l. te Barger-Erfscheidenveen, in tegenwoordigheid v. vele genoodigden,

waaronder Mejuffrouw Barger, met een deputatie van leerlingen der Middelbare Meisjesschool „'t Kopje” te Bloemendaal, de nieuwe Kleuterschool „'t Kopje” geopend.

Nadat de voorzitter der vereeniging, de heer J. Kroeze, hoofd der school aldaar, de aanwezigen had welkom geheeten, nam één der leerlingen van de deputatie uit Bloemendaal, Mej. van der Scheer, het woord. Zij zeide, dat het haar een groot genoegen was, mee te mogen werken, om de jeugd van het arme Drentsche kind wat zonniger te maken en hoopte dat velen het goede voorbeeld zouden volgen.

Na nog enkele toespraken dankte de voorzitter de dames uit Bl'daal voor de daad van mensche-lievendheid.

De leerlingen van „'t Kopje” maakten daarna nog een autotocht ten einde haar bekend te maken met hetgeen voor de ontwikkeling van dit deel van Drente wordt gedaan.

(Uit Haarlem's Dagblad van 27 Jan. 1930)

De Kleuterschool van binnen.

TEXEL

(Strandwandeling, 4 Juni 1928)

De hemel laaiend blauw
Boven 't blinkend blanke land.
Beneden, tegen 't schelpen strand
Spuit vlokkig 't rulle schuim
In broze siddering, gestuwd,
Door stage drift van 't soep'le sterke water.

En ranke wolkenveeren zeilen,
Waaierend ter kimme uit.
Satijnen zee heeft kanten zoom
Van schuimende arabesken.

De lachende lucht is zeer coquet:
Een ronkend vliegtuig, hoog en ver,
Gelijkt haar tâche de beauté
In 't vloeiend blauw, piquant,
En als het gonzend speelsch,
'n Zwierge boog beschrijft,
Zoo hoofsch en stijlvol, zoo correct,
Dan voel k' mij lichter dan 't schuim.
O wind, blaas m' in die lucht zoo ruim
Doorzond van ijle blijheid!

Een vierde klasser, die veel genoot.

TEXEL

Dagen van te voren worden er al plannen gemaakt. Iedereen is in spanning! Met de 4e klasse naar Texel, dat zegt je eerst nog niet veel, vooral omdat je Texel nog niet kent, maar eindelijk is de dag daar en het vertrek aangebrosen. Met veel moeite is al het benodigde in een week-end koffertje geperst. In Bloemen-
daal verzamelen we; de fietsen worden in den trein geheschen en daar gaan we! De stemming is er al en die blijft alle dagen door.

In den Helder rijden we, met onze koffertjes achter op de fietsen gesjord, naar de Texelsche boot, die reeds op stoom ligt en spoedig varen we de leuke langwerpige oorlogshaven uit en het Marsdiep in, waar we, boven op 't dek van de boot zittende, vele bruinvisschen zien duikelen, die, naar het schijnt net zoo vroolijk als wij, door 't water schieten. Het lijkt wel of er telkens meer zijn.

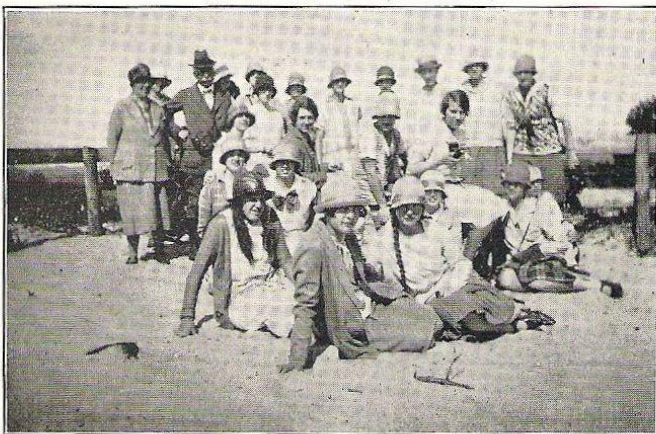
Van Oude Schild, waar we aanleggen, fietsen we dwars over 't weiland naar de Koog, de badplaats van Texel. Het is langzamerhand laat in de namiddag, als we door die prachtige ingedijkte weilanden met massa's schapen en vroolijke lammeren rijden; hier en daar vliegt een scholekster op en trippelen de kieviten parmantig rond met hun gekuifde hoofden, alsof zij 't rijk alleen hebben.

Door den Burg, de hoofdplaats van Texel gaat het verder; iedereen kijkt blij naar ons op en wij voelen ons tusschen die gezellige Texelaars heel vroolijk.

Als we ons doel naderen, ruiken we de zee en door deze heerlijke dag van buitenlucht, vallen we als hongerige wolven op het maal in 't Juliana Hotel aan, en omdat er voor de volgende dag veel op

't programma staat, gaan we wat vroeg naar bed. — Of we ook vroeg slapen??

De polders „Waa-
lenburg” en „de
Bol” staan ons de
2e dag te wachten,
met hun meeuwen-
tureluurs-koeten-en
andere nesten; ie-
dereen tracht er
voorzichtig een te
vinden. Wat is dat

Bezoek aan Texel.

alles fijntjes! en wat jammer toch dat de tocht maar vier dagen duurt, want ook die andere dag naar „de Mui” is heerlijk en veel te gauw om. De wandeling langs 't strand tot paal 23 en dan de duinen door, was weer heel anders dan 't gaan door die afgedamde

Rust in de Texelsche duinen.

weilanden. We vonden zelfs bosch op Texel; de dennetjes doen je door hun heerlijken geur even aan Gelderland denken.

Naar „de Mok”, het vliegkamp van de Marine, is ook een fijne tocht; telkens hoor je 't geronk van die stalen vogels over je hoofd gaan en als er nu een over Bloemendaal gaat, denk ik: zou dat een watervliegtuig van Texel zijn?

Door de duinen loopende, ontdekken we telkens nesten en zelfs een van een kiekendief. En overal waar we gingen, door de weiden of de duinen, vonden we een schat van bloemen.

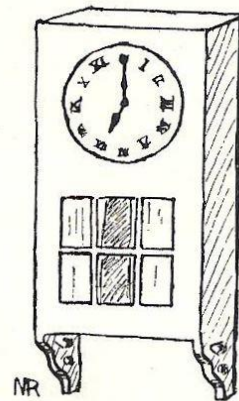
Het „pootje baaien” en zwemmen in de Koog was ook zoo heerlijk en dan 't logeeren in dat gezellige Hotel, dat als een vesting de koude winden 't winters moet trotseeren! Je zou bijna wenschen in de 4e klasse te blijven zitten om die Texelsche tocht nog eens over te kunnen doen.

E.D.S.

DE HERINNERINGEN VAN DE GANGKLOK

Réunisten, die hier zijt vereend
Om den 10den verjaardag van „t Kopje” te herdenken;
Een oude kennis komt tot U met 't verzoek
Om haar even Uw aandacht te willen schenken.
Ja, ik ben U allen welbekend,
Geen Uwer, die zich niet herinneren zal
De spil, waarom „t Kopje” draaide:
De groote Klok in de hall.
Ben ik niet in al die jaren
Bekleed geweest met groot gezag?
Want naar mij toch werd 't al geregeld,
Wat er gebeurde iedren dag.
Tien jaren lang
Is 't dat ik hier hang,
En trouw mijn plicht heb volbracht;
Ja, zelfs liep ik altijd vijf minuten vóór,
Een attentie, waardoor
't Steeds vroeger was dan men dacht.
Maar terwijl ik tikte en de uren wees aan,
Heb 'k heel wat ervaringen opgedaan.
Zoo heb ik hoogst interessante mémoires
Van wat ik hier om mij hoorde en zag,
En daarvan zou 'k U wat mee willen deelen
Op dezen jubileumdag.

Tien jaren zijn dus verstreken,
Sinds ik op „t Kopje” mijn intrek nam,
Maar feitelijk is er weinig veranderd,
Sinds den eersten dag, dat ik hier kwam.
En de regel, dien men er volgt ied'ren dag
Is nog dezelfde, die ik tien jaar geleden zag.
's Morgens vroeg om kwart voor zeven
Dan begint het lieve leven.
Op de deuren: Klop, Klop, Klop!
„Kwart voor zeven! Staat U op?”
Maar helaas, bij dit geluid
Springt niet ieder ten bedde uit.
Enk'len denken: „Opstaan? Och kom,

Is altijd zóó geanimeerd,
 Dat 'k door de deuren heen 't gesprek zou kunnen volgen,
 Als ik die taal maar had geleerd.
 Och ja, de tijd is lang geleden,
 Dat 'k de Hollandsche tafel 't best kon verstaan,
 Maar toen liep 't gesprek over haren en eten,
 En dat stond de directie niet erg aan.
 Ik mag er anders niet over klagen,
 Dat ik niet veel ontwikkelends

[heb gehoord,

Literatuur bijvoorbeeld, wanneer

['s avonds

Een leerling bij mij kwam om

[ongestoord,

In de stille hall een vers te leeren,

Om dat op school te reciteeren.

Om acht uur was 't huiswerk steeds gedaan

En dan brak 't gezellig thee-uur aan,

Waarop ieder **muisstil** te luist'ren zat

Naar 't voorlezen van 't Handelsblad.

Juffrouw Graat was altijd zeer nieuwsgierig

Naar 't nieuwste stukje „Onder de Streep”,

En vooral het „In-en-Uitval” rubriekje:

Een voorkeur, die Juffrouw Barger volstrekt niet begreep.

Dan kwamen nog even tien minuten

David Copperfield of Onkel Bräsig aan 't woord,

Maar juist in 't interessantste gedeelte

Werden ze altijd door mijn slagen

[gestoord.

Dan was 't voor dien dag uit met

[de pret,

En via den o...v...k...t... toog men

[naar bed.

MR

MR

Denk nu niet, dat iedere dag zoo verging,

Neen, elk jaar was vol afwisseling.

Daarvoor zorgden tal van pretjes:

Tochten, avondjes en verzetjes.

Daar waren vooral de twee groote feesten:

St. Nicolaas en de verjaardag van Juffrouw Graat.

Dan had zelfs ik niets meer in te brengen,

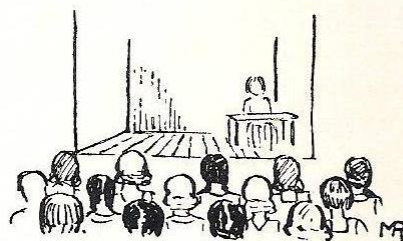
't Kon niemand schelen of 't vroeg was of laat.

Maar in dat ongeluk moest ik me maar schikken,
 Tegen zooveel feestvreugd is niets bestand,
 En ik ging maar rustig voort met tikken,
 Want den volgende dag
 Had mijn gezag
 Toch weer de overhand.
 Maar ook de avondjes wil ik herdenken,
 Zoo'n stuk of drie wel ieder jaar,
 Ik zie voor mijn wijzerplaat verrijzen
 Een wonderlijk gezelschap voorwaar.
 Ik zie Hooft en Juffrouw Laps en Meester Pennewip,
 En de Douairière Dweilmeijer, och wat kijkt die sip,
 Omdat de Minister van Vrouwelijke Zaken
 Zegt, dat hij haar niet helpen kan,
 Als zij een verre nicht van haar man
 Een erfenissie afhandig wil maken!
 Soms was „t Kopje" in een hotel

[herschapen:

„l'Anglais tel qu'on le parle" was

[dan 't parool,

En soms had men zeer van 't drukke leven te lijden,
 En hilde om de comédie badkamers voll
 Maar al die onrust wordt door den landelijken vrede
 Van 't Hof van Holland weer goed gemaakt,
 Maar bij de receptie op 't Kasteel Görlitz
 Ben 'k van ontzetting haast van slag geraakt.
 Die opvatting van de Chronologie
 Was me toch wel wat al te kras.
 Want Caesar kwam na Willem Drie
 En spotten met den tijd, dat komt niet te pas!
 Dikwijls kregen wij ook visite:
 Welke oud-leerling herinnert zich niet
 De bezoeken van Mijnheer en Juffrouw Boelens,
 Die naar Velp verhuisden tot ons aller verdriet.
 Ik denk ook aan de fietstochten jaarlijks gemaakt,
 Nu eens naar Noordwijk of Wijk aan Zee,
 Dan weer naar Bergen of Vogelenzang.
 Dan gingen ook soms de Boissevains mee.
 Nog hoor ik 't knarsen van 't kiezelpad,
 Bij 't vertrek van de heele horde;
 Juffrouw Barger met 't fluitje achteraan,
 Als bewaarster van de goede orde,

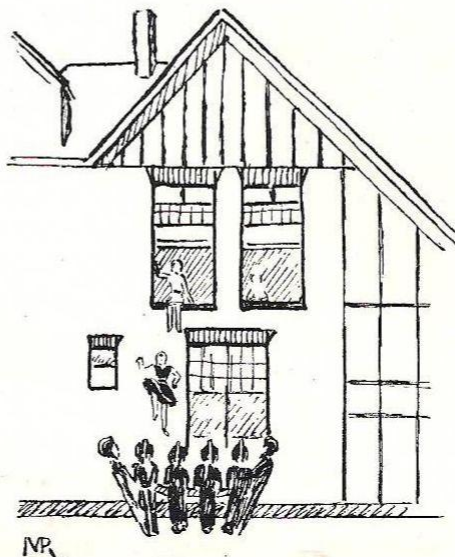
Tot ieders groote teleurstelling.

Zoo heb ik ook nooit één meisje gezien,
 Dat verbleekte bij 't gezicht van een spin!
 Integendeel! Alle kinderen hier
 Waren even dol op zoo'n lief dier.
 Maar deze algemeene dapperheid
 Danken zij misschien wel
 Aan de ijverige beoefening van de edele sport,
 Vooral het hockey- en tennisspel.
 Jaarlijks is er groote hockeymatch
 Tegen de Godelinders,
 En vaak werd de zege weggedragen
 Door de dappere Kopjeskinders.
 Maar nu zal ik mijn verhaal maar eens staken;
 't Wordt, dunkt me, tijd om er een eind aan te maken.
 O ja, één droeve maar moet 'k U nog vertellen,
 't Geluksbordje heeft het afgelegd:
 Na een doodelijken val is 't op een schoonen ochtend,
 In den vuilnisbak ter ruste gelegd.
 Maar nu moet jullie toch vooral niet meenen,
 Dat 't geluk nu ook van „'t Kopje” is verdwenen.
 Wat er in die tien jaar ook mag zijn geschied,
 Het „Kopje” zelf verandert niet.
 Welke nieuwe meisjes er ook zijn gekomen,
 Welke oudjes er ook zijn weggegaan,
 De geest van eenheid en vertrouwen
 Is steeds met volle kracht blijven bestaan.
 Die geest is de ware Kopjesband,
 Die alle meisjes bindt,
 En die maakt, dat ge in 't heele land
 Geen school als „'t Kopje” vindt.
 En daarom eindig ik dit schoone alleensprakie
 Met een hiep, hiep, hoera voor 't goeie saekie!

EEN BRANDWEERDEMONSTRATIE OP „T KOPJE”

Eens op een dag, 't was zoowat acht uur
En reeds pikdonker, 't weer was guur,
Zaten wij knus in de huiskamer bijeen,
Aan opwindende dingen dacht er geen een.
Wat zou er zoo laat nog kunnen gebeuren?
Gesloten waren alle luiken en deuren,
En over een uur gingen we naar bed,
En was 't weer uit met den dag van daarnet.
Maar neen, zoo zou 't niet gaan dezen keer,
We hoorden autogeronk en gebel, aldoor meer!!
We drongen ons allen voor de ramen
En zagen dat mannen met helmen kwamen.
Die klommen de heuvel van „'t Kopje” op.
Neen, 't kon niet, 't was vast en zeker een mop!
We snoven, maar 't rook toch heusch niet naar brand,
De clou van de zaak begrepen we naderhand.
De brandweer wou alleen maar probeeren,
Of hij 't ons misschien kon leeren
Wat te doen in 't geval van heusch gevaar.
Dit werden wij gelukkig al gauw gewaar.
De slangen werden al aangedragen
En aan de kranen bij de straat geslagen.

En weldra spoten de behelmde helden,
Alsof 't een echte brand zou gelden.
De heele Kopjesbevolking stond buiten
Te kijken naar kletsnatte muren en ruiten.
De stralen gingen tot over 't dak,
O, ze konden ons redden met gemak!
Tenminste 't huis, daarmee zou 't wel gaan.
Maar de menschen, hoe moest daarmee worden gedaan?
Er werd beraadslaagd en gediscussieerd
En perslot door zeven van ons gedemonstreerd,
Hoe van de eerste verdieping te springen.
't Leek of we Jan van Schaffelaartje spelen gingen.
't Was geen bagatel wat we van plan waren te doen,
En een ieder keek beangst wat er gebeuren ging toen.
Heel Bloemendaal stond nu bij ons in den tuin
Om te kijken wat of er zich afspeelde op dat duin.
De eerste zat al met z'n beenen buiten 't raam,
De brandweermannen hielden met twaalf tezaâm
Een heel groot zeil, waar we in moesten springen,
Een ieder betwijfelde of we heusch wel gingen.
De eerste sprong na een moedige zet,
Onder luid gejuich in 't groote net.
Toen de tweede, de derde, tot en met zeven.
Zoo zagen ze ons door het luchtruim zweven.
't Was wat je noemt een evenement,
Een toestand, waarin je niet dagelijks bent.
Maar een slot aan iets heb je haast overal,
Zoo is 't met dezen avond en dit gedicht 't geval.
De slangen werden opgeborgen,
En wij gingen voor een tractatie zorgen
Om aan de brandweerlui te offreeren,
Die nu met hun spulletjes naar huis toe keeren.
Wij spraken er nog maanden over naderhand
En schreven toen een gedicht in de Kopjesband.

DRINKLIED OP DE TWEEDE RÉUNIE

(met alcoholvrije dranken)

Wijze: de Gilde viert

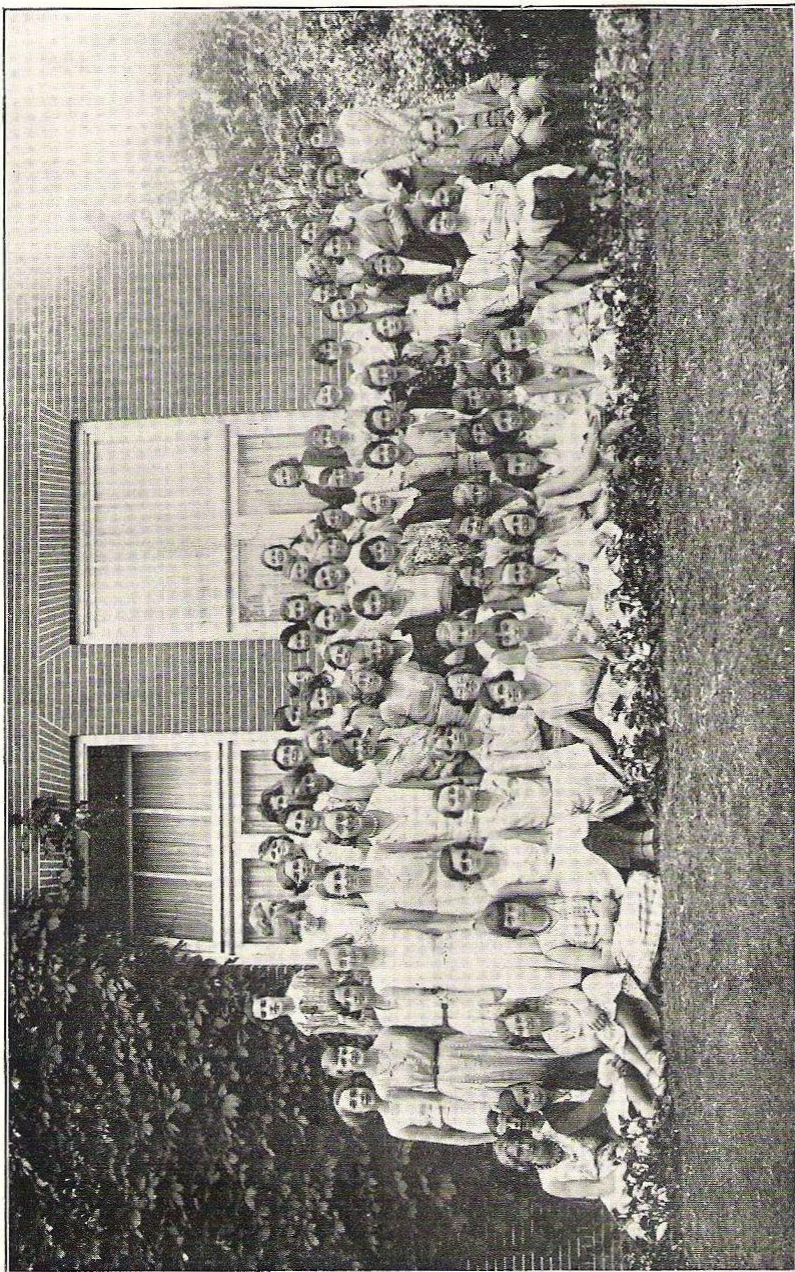
't Kopje viert, 't Kopje juicht,
En niemand die nu blokt of buigt
Al over hare boeken,
Want 't is vandaag de réunie:
De meisjes, die ik voor me zie,
Ze kwamen uit alle hoeken.
De ernst wordt nu op zij gezet,
Het is weer d' oude Kopjespret,
We gaan nog lange niet naar bed!
Hoog het glas!
Hoog het hart!
Hoog het lied!

De beker ruischt, de beker schuimt.
Zet allen frisch en opgeruimd
Het koolzuur aan de lippen.
En wie deez' drank soms niet vertrouwt,
Of niet van limonade houdt,
Drink' water als de kippen.
De ernst wordt nu enz. enz.

't Kopje juicht, 't Kopje viert,
Straks maar eens lustig rondgezwierd,
En nu eens hard geklonken:
't Kopje leve hoog en lang,
Zij houde steeds haar ouden gang,
Komt, haar ter eer gedronken!
De ernst wordt nu enz. enz.

Juli 1916.

De leerlingen van „t Kopje”, Juli 1931.

